

se Nemci bojé za to reko, da so celó pesem naredili: „Nak! ne bote je ne dobili!“ vsak lahko razume, kako zeló pri srcu je Luksemburg Francozu in Prusu. Ker pa nobeden z lepo ne odjenja od nje: Prus hoče vsled sklepa dunajskega posadko imeti ondi, Francoz pa hoče vso deželo s trdnjavo vred kupiti od holandskega kralja — tedaj ne bo drugače, da se bota zgrabila in da bo potem sila odločila pravico, kakor je to že navada o političnih zadevah. — Sicer pa ima trdnjava Luksemburška še zato posebno vrednost, ker 4 železnice se stekajo v nji, in to je v dandanašnjih vojskah zeló važno.

Dopisi.

Iz Pariza 20. aprila. = Letošnja tukajšnja izložba (razstava) je zgolj le špekulacija, da bi se Parizu po ptujcih, ki je pridejo ogledavat, naklonilo veliko dobička. Vsi odkritosrčni možje in časniki so si o tem edinih misli, da namen je le bil ljudem ponuditi veliko gledališče namesti prave obrtniško-kmetijske razstave in Parižanom privabiti denarja. Veliko in zlasti iz Angleškega napovedanega blaga je zato izostalo, in nekteri razstavniki celó niso imeli pravega veselja, da bi bili izložili svoje izdelke. Vojska pa bo še le veliko klofuto dala razstavi, in potem tudi špekulanti ne bojo zadovoljni.

Iz Zagreba 28. apr. * Čez 2 dni se tedaj začne deželni zbor hrvaški. Velike pomembe bo! Predložil se mu bo ogerski predlog; al kakor radostni slišimo, padel bo z veliko večino, kajti „Hrvaška još nije propala!“ Kaj se zgodi potem, tega ne vemo. Brž ko ne bojo zbor razpustili kakor so Vašega v Ljubljani. 30. dne t. m. se zberó vsi poslanci za posvêt pred zborom. — V Moskvo grejo k izložbi dr. Subotić, prisednik kr. više sodnije, gosp. Veber, ravnatelj gimnazije, bivši župan križevski g. Vukotinović in prof. dr. Matković. — Stokrat napovedani ogerski komisar Cseh je 24. dne t. m. došel na Reko. Reka magjarska — kaj pa še?!

Iz Celja 28. apr. Om. — „Verfassungstreu-i“ zdaj zvonec nosijo pri nas. Pri volitvi mestnega odbora ne enega slovenskega domoljuba niso izvolili. Tako so sklenili v kazini. Od narodne stranke še nobeden ni volit šel, ker smo videli, da vspeha ne bi imeli. Vendar zato nikakor ne obupamo, da ne bi pravica kdaj zmogla; pravica pa zahteva, da na slovenskem Štajarju tudi Slovenec ima besedo. Saj tudi „Pratika“ kaže, da po oblačnem vremenu zasije milo solnce!

Iz Celja. (Vabilo čitalnično.) V tukajšnji čitalnici bode se 5. maja t. l. po česki „Čeha Nemeč“ po dr. Bleiweisu predelana šaloigra „Tat v mlinu“ predstavljala, h kateri se čitalnični udje uljudno vabijo. Začetek igre ob osmih zvečer. Odbor.

Iz Kranjskegore 18. aprila. *) — Strašna nesreča nas je zadela preteklo noč. Okoli dveh popolnoči, ko smo bili v najboljem spanji, zabučí plat zvoná in sliši se krik, da gorí! Goreti je začela neka gostilnica hišna št. 21, kjer so poslopja tesno skupaj. Zatega del in zato, ker je bilo izprva premalo gasilcev, pa tudi za to, ker so vsa poslopja z deskami krita in nektera tudi z deskami zagrajena, se je ogenj naglo razširil. Še le, ko ljudjé iz bližnjih in daljnjih vasí (Korenci in Ratečani so svoje gasilnice sabo pripeljali) pritisnejo na pomoč, in ko se obmejí ogenj s tem, da se na gorenji strani vasí proti cerkvi z dveh hiš, in na doljnem kraju tudi z dveh hiš ostrešje pomeče, smo še le z združeno močjo ogenj k tlam spravili in ga pogasili.

Vaščani, sosebno v bližnji okolici ognja bivajoči, so hiteli iz svojih poslopij obleko, hišno opravo, živino in druge reči, kar je bilo mogoče, na prosto spravljati in ognju odtegniti. Zato je od začetka gasilcev manjkalo. Pa pri vsem prizadevanji in trudu so nekteri prav malo odnesli, nekterim je večidel vse zgorelo. Pogorelo je 12 hiš z 9 hlevi in gospodarskimi poslopji. Kar je bilo zgolj lesenih, ta so do tal zgorela. Med vsemi pogorelci je bil menda le en sam za ogenj zavarovan. Škoda je velika; sama poslopja, da se zopet postavijo in pod streho spravijo, bojo gotovo nad 10.000 do 12.000 forintov stala. Koliko je pa še družih reči revežem zgorelo! — Kdo je požara kriv, se ne vé. Ker se tukaj z domačimi pridelki komaj kake 4 do 5 mesecev preživimo, in ker je zaloga živeža in spomladanske setve večidel zgorela, zato so oni temveč milovanja vredni, čem več tukaj zaslužka manjka, in toraj celó ni mogoče si kaj prislužiti. Pri vsem tem nas pa še tlačijo visoko narastli davki s prikladami, davščine za sekvestracijo gozdov in za logarje. To nas že čez 12 let sem na vse strani tare, in pri vsem trudu se teh nadlog ne moremo odkrižati. Vrh vsega tega je pa večina pogorelcev jako zadolžena, toraj bo težko kaj na pósodo dobiti; oni so tedaj na vsako stran usmiljenja vredni. Naj blagovolijo toraj „Novice“ *) potrkati na srca našega radodarnega naroda in družih dobrotnikov, ki so že tolikokrat revežem nadloge polajšali, da bi tudi našim pogorelcem milodarov naklonili, ki so jih v resnici potrebni. S hvaležnim srcem bojo sprejeli vsak dar, in prosili večnega Boga, naj dobrotnikom povrne stoterno, kar jim bodo dobrega storili!

Borovčan.

Iz Kranja 30. aprila. — V nedeljo 5. maja ob 8. zvečer bode v tukajšnji čitalnici „beseda“ s plesom, h kateri uljudno vabi čitalničin odbor.

Iz Ljubljane. — Danes teden, 8. maja, ima kmetijska družba svoj letni zbor. „Oglasnik“ razgláša stvari, ktere se bojo obravnavale v zboru. Ker se bodo sklepala tudi nova družbina pravila (štátute), in ker so pravila vsakej družbi važna stvar, zato je pričakovati, da pride mnogo udov v zbor. — Kdor vé za posebno pridnega sadjerejca, ki je vreden častne sreberne svetinje, naj ga s popisom njegovega delovanja brž naznani podružnici svojega okraja ali pa glavnemu odboru v Ljubljano.

— (Iz kupčijsko-obrtniške zbornice.) V seji 18. aprila se je med drugim sklenilo, da gospoda odbornika F. Resman in G. Tönies, ktera gresta na svoje stroške k razstavi v Paris, se pooblastita za poročnika kranjske zbornice. — Prošnje Zagračanov in Fužincev žužemberškega okraja zarad 4letnih sejmov zbornica ni mogla podpirati, ker je v tem okraju že 13 in v sosednih okrajih 93 sejmov; sila veliko sejmov pa národnemu gospodarstvu sploh več škoduje kakor koristi. — Gosp. tajnik dr. Toman kot poročevalec dotičnega odbora je poročal zarad plačila tistih 800 gold., ktere je zbornica g. L. C. Lukmanu dolžna. Odborov nasvêt je bil, naj zbornica naznani g. Lukmanu, da dobí plačilo, kakor hitro bo mogoče. O tej zadevi po prime podpredsednik g. Horak besedo in misli, da si ravno so računi po ministerstvu potrjeni, naj se vendar veliki znesek ne poplača pred, dokler se na tanko ne pregledajo računi preteklih let. Po odgovoru g. tajnika je bil odborov predlog sprejet. — Konečno stavi predsednik gosp. V. C. Zupan predlog, naj se ministerstvo prosi, da se zniža cenilo davkovske plače, po kateri za zbornico prejme kupec ali trgovec volilno pravico,

*) Po naključji zakasnjeno.

*) Rade bojo „Novice“ sprejemale, kar jim doide iz milosrčnih rok; revščina je res silna! Vred.

ali pa naj se volilna pravica podeli vsem trgovcem in obrtnikom. S tem bi se pomnožili dohodki zbornice in bi se tudi princip volitne pravice v svobodnem smislu uresničil. Predlog je bil sprejet.

— Po dopisu c. kr. deželne vlade, ki ga je prejel te dni deželni odbor, Njih Veličanstvo cesar vsled sklepa od 18. aprila t. l. ni uslišalo prošnje deželnega zbora kranjskega, da ne bi se že letos nabirali vojaški novinci (rekruti) po novi postavi od 28. decembra 1866.

— Po sklepu lanskega deželnega zbora je deželni odbor z gorkim priporočilom prošnjo sosesk v Preserji, Rakitni, Studenca, Vrblen in Tomišlja podal glavnemu vodstvu južne železnice na Dunaji, da bi se na železnici pri Žalostni gori med Ljubljano in Borovnico naredila postaja (štacija). Vodstvo po dopisu od 12. aprila ni vslišalo te prošnje, če tudi, kakor pravi, je na tanko preiskovati dalo vse okolščine. V velikih Laščah, Ribnici in Kočevji bi ta postaja nič ne pomagala, ker imajo dobro cesto za kola do Ljubljane, tudi Studencu, Vrblenom, Tomišlju, Preserju in Rakitni bi za vožnjo v Trst ta postaja ne pomagala. Preser, Podpeč itd. imajo bližnje ceste do Borovnice. Rakitna je res v zadregi, ker je cesta v Borovnici tako grozno slaba, da grejo raji na Rakek; zato pa si prihranijo vožnino po železnici za 3½ milje. Za Preser, Podpeč, Tomišel, Vrblene, Studenec bi res postaja pri Žalostni gori za les priložna bila; al samo za to bi stroški za napravo zaželeno postaje preveliki bili; ljudi pa bi se tukaj ne vsedalo veliko na železnico. Iz teh vzrokov — pravi železnično vodstvo — ne more vslišati prošnje imenovanih sosesk, čeravno jo je deželni odbor gorko priporočal.

— Juristično društvo ima svoj veliki zbor jutri 2. maja popoldne ob 5. uri v mestni dvorani.

— Iz mesta in pa okraja ljubljanskega so uni teden vzeli 216 rekrutov.

— Sè zidanim obrežjem (kê-om) poleg Ljubljane ne bo nič. Stroški so prevdarjeni na 253.000 fl. Toliko stroškov pa mesto ne zmore.

— V cesarski veliki colnii (Hauptzollamt) v Ljubljani se bo v petek 3. dne t. m. dopoldne od 9.—12. ure prodalo 18 centov živinske soli. Kdor soli kupi, jo mora brž odpraviti.

— Osupnilo je gotovo vsacega bralca naznanilo, ki ga je iznenada v 47. listu priobčilo sl. vredništvo „Slovenca“ tako-le: „Ravno danes 24. aprila opoldne nam Kleinmayr-jeva tiskarnica pismeno naznanja, da more „Slovenca“ najdalje do 1. maja t. l. še tiskati. Zatoraj dobijo čč. gg. naročniki danes poslednji list „Slovenca“ in skoraj se jim po „Novicah“ naznani, kaj in kako bode s „Slovencem“ naprej.“ — Kje bode vprihodnje izhajal in kdo mu bode vrednik, ni menda še odločeno.

— Spoštovani pisatelj gosp. H. Penn, ki biva zdaj zopet v Ljubljani, dodelal je v slovenskem jeziku izvirno žaloigro iz povestnice slovenske v 4 djanjih pod naslovom „Ilija, kmečki kralj.“ Vrší se ta igra na Kranjskem leta 1573., ko so bili glasoviti kmečki upori. Národno življenje Slovencev je v njej zvesto popisano.

— V saboto na večer smo k grobu spremili truplo spoštovanega mestjana, trgovca g. Jan. Pleško-ta, ki je v 68. letu svoje starosti nagle smrti umrl. Možato je zmiraj stal v vrsti rodoljubov. Bodi mu zemljica lahka!

— V sredo popoldne je bilo slovesno vpeljanje novega Št. Jakobškega fajmoštra prečastitega gosp. Gustava Köstel-na v farno cerkev, ktera je bila odzunaj in znotraj primerno ozaljšana. Čuda veliko ljudstva se je snidlo k tej svečanosti, in to lepo pričuje o

simpatiji, ki jo farani pa tudi drugi mestjani imajo do svojega novega dušnega očeta. Česar pa o tej svečanosti nobena živa duša ni stáknila, stáknil je en „Einsendler“ Laibacherčin, namreč to, da med mnogobrojnimi zastavami ni bilo videti nobene črno-rumene! Ima morebiti le-to denunciacija biti Št. Jakobških faranov, da niso dobri Avstrijani ali kaj? Morebiti ta „špicelj“ celó išče zopet kakošne národne „demonstracije“ v tem? Da vpeljanje kakega novega fajmoštra v njegovo faro ni nikakoršna dogodba, ki se zapiše v zgodovino avstrijskega cesarstva, to mislimo, nam bo vsak trezen človek pritrdil, ki vé, da to je čisto le lokalna in deželna dogodba, in taki dogodbi zadostujejo zastave domače. Če pa misli „Einsendler“ s svojo interpelacijo očitati komu pomanjkanje avstrijskega čutja, mu damo ta „merks“, da se v naši deželi nobeden bolj iskreno in pošteno ne poganja za edino in skupno Avstrijo, kterež simbol ste črno-rumena barva, kakor ravno narodnjaki naši, in to vsa leta in ravno zdaj, ko taka Avstrija žalibog! čedalje bolj zginjuje, kar so Ogri slovó dali cesarskim orlom v „svojem kraljestvu“, nam pa le „Cislajtanijo“ pustili, za katero še ne vemo, s kakošnimi barvami se zaznamuje. „Einsendlerju“ Laibacherčnemu in „Laibacherči“ sami stavimo tedaj mi nasproti to vprašanje: kako da on in ona nista, kakor bi se bilo spodobilo, grajala početja magjarskega, ki je mahoma odstranilo avstrijskega orla in avstrijske barve? Saj zavoljo tega v „Laibacherči“ nismo našli nikakoršnega „Eingesendet.“ Dokler ne beremo tega v njenih listih, moramo protestirati zoper take denunciacije, ker smo tega gotovi, da Št. Jakobčani so brez črno-rumene zastave še dokaj zvestejši Avstrijani kakor — marsikdo drug, ki ima polna usta avstrijskega čustva!

— V Moskvo k razstavi, kjer bojo tudi zastopane slovenske noše: iz okolice ljubljanske (fant in dekle v krasni narodni obleki od nog do glave), iz zilske doline (ženin, nevesta itd.), grejo, kolikor nam je dozda znano, slavni pisatelj g. Matija Majar, g. Ivan Vilhar in g. Hudec. „Feuilletonist“ v sabotni „Laibach.“ se prav abotno norčuje iz izložbe v Moskvi, čeravno sam pravi, da (ako se ni zlagal) ne vé več o njej, kakor so mu „ruski ali hrvaški časniki povedali.“ Ko bi bile „Novice“ v svojih listih kak „Turner-Schützen“ ali „Sängerfest“ tam zunaj v „rajhu“ tako obširno popisovale kakor so etnografično razstavo v Moskvi v lanských listih 30., 32., 38., 39. in 42., se vé, da bi jih bil „Feuilletonist“ marljivo bral in za svoj časnik iz njih še kakošno „original-noticijo“ prinesel. O razstavi ruski pa ga mrzlica trese, zato raji ne bere. Sploh so nemški in magjarski časniki grdo začeli kričati zavoljo te razstave, kakor da bi jih strah bilo, najbrže, ker — nimajo dobre vesti. Nekteri listi, kakor „Presse“, „Debatte“ celó divjajo! In zakaj? — zato, ker, kakor neprenehoma evropejske države napravljajo razstave, tudi mogočna ruska država enkrat napravi razstavo, in to prav zanimivo, podučno, etnografično (narodopisno) razstavo, in ker imenitne te razstave grejo gledat tudi avstrijski Slovani, katerim se po staroslavni slovanski gostoljubnosti pripravlja srčen bratovsk sprejem. In to, da Slovani grejo razstave na slovanski zemlji ogledavat, — da potujejo v državo, čegar vladar je leta 1849. zadušil punt magjarski in je Avstrijo rešiti pomagal pogube: to je ogenj v strehi tistim Nemcem avstrijskim, ki so obiskavali zbore nemškega „Nationalvereina“, nemškega „Abgeordnetentag-a“, nemškega „36. Ausschuss-a“ — sploh zbore nemških političnih družeb, ki zidajo veliko Nemčijo! — to je ogenj v strehi tistim avstrijskim Nemcem, ki so leta 1848. v Frankobrodu očitno

pridigovali „konec Avstrije.“ Še hranujemo iz l. 1848. list 298. „Allg. Zeitg.“, ki popisuje Giskrov govor: „Ein einiges Deutschland! und sollten alle Diademe darüber erbleichen und alle Throne stürzen“ (donnernder Beifallssturm), — in pa Wiesnerjev govor: „Dass die Cehen, Kroaten und die übrigen Südslaven den österreichischen Gesamtstaat erhalten wollen, begreifen wir sehr gut, denn die Slawen würden beim Fortbestehen desselben unfehlbar das Heft in die Hand bekommen.“ — Kaj mislite, da smo Slovani pozabili vse to? kaj mislite, da ne vemo, zakaj magjarska „Debatta“ in velikonemška „Pressa“ tako grdo bijete zdaj na avstrijske Slovane, kakor da bi šli na Rusovsko svojega cesarja izdajat ali zarote sklepat! Avstrijski Slovani dobro poznajo nakane nekterih nemških in magjarskih časnikarjev, in ako bi prišlo — kar Bog ne daj! — še kako leto 1848mu podobno, bi že videli, kje bojo Slovani stali, kje pa Nemci in Magjari! — Iz Českega grejo Palacky, Rieger, Brauner, baron Vilani, Erben in Hamernik v Moskvo; med temi tedaj ravno tisti mož, čegar slavnoznana prislovica je: „da Slovani avstrijski morali bi Avstrijo vstvariti, ako bi je še ne bilo.“

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Kakor se sliši, bode kronanje Njih Veličanstva cesarja Franca Jožefa za kralja ogerskega v prvi polovici junija meseca. — „Pozor“ piše, da je bil te dni svetli škof Strossmajer nanagloma na Dunaj poklican, — zakaj? se še ne vé. — Vojaško ministerstvo je ukazalo, da več kot 750 letošnjih rekrutov od enega regimenta se letos ne bo vojaščine vadilo (ekserciralo); vsi drugi brez vaj ostanejo doma. — C. kr. vlada je pogodbo zaradi južne železnice sè francozko družbo sopet za 99 let, od leta 1870 začeni, podaljšala. Kaj se je to tako mudilo, da je tako zelo važno reč sama storila brez državnega zbora? — Vojska med Francozom in Prusom (Prajzom) je skoraj gotova in to morebiti kmalu. Luksemburg se imenuje tista trta, s ktere se bo vojska izvila, ker prav za prav tiči za tem grmom drug zajec. Treba, da to svojim bralcem razjasnimo. V enem občutku so na Francozkom vse stranke edine, in to v ponosu, da Francoz je prva moč, da on nosi zvonec v evropski politiki. Francozi res hočejo, naj vsi narodi bodo slobodni, al Francoz mora biti gospod vsem vladam. Zato so se prelile že cele reke francozke krvi in se bodo še prelivale. Več stoletij skušala je francozka politika, da razruši moč Nemčije. Nemčija je bila mogočna, čeravno ni bila nikoli prav zedinjena; zdaj pa Prus skuša zedinjeno veliko Nemčijo osnovati, in ako se to dovrši, bi na vsak način prišla Francozka ob svoje gospodstvo. Al tudi materijalnih zgub se boji Francoz, ako se Nemčija zedini. Gotovo bi mogočna Nemčija zahtevala nazaj vse dežele, kar jih je Francozka z zvijačo ali po sili vzela, posebno Elsas, kjer so vkljub vsem stiskam Nemci ohranili še zelo svojo narodnost. Pruska ni bila nikdar priljubljena Francozom in je po vojskah Napoleona I. še manj. Zato pa Francoze še bolj to grize, da ravno ta Pruska vstanojlja novo nemško državo. Francozka in nova Pruska se po takem morate zgrabiti, pred ne bo mirú. Ta prilika je zdaj Bismarku dobro došla, ko se je govorilo, da cesar Napoleon kupuje Luksemburg od holandskega kralja. Prus bi bil brž vojsko začel, ako bi se ne bil Napoleon enmalo vmaknil s tem, da se je raznesel glas po svetu, da holandski kralj ne misli

prodati Luksemburga. Napoleon namreč želi, da se začetek vojske enmalo zavleče, prvič zato, ker mu je za veliko razstavo v Parizu, ki vabi denarja na Francozko, drugič pa zato, da med tem pripravlja in z novimi puškami na igle oskrbuje svojo armado. Očitno je, da Francozi nočejo družega, ko to da si pridobijo časa in se popolnoma pripravijo na boj. Ta zavleka pa je Prusom nevarna. — Taka je zdaj s tem Luksemburškim vprašanjem. Luksemburška deželica je sicer sama na sebi le majhna, kajti ona meri le 46 štirjaških milj in ima 200.000 prebivalcev. Al pri tem boju bode šlo na eni strani za celoto in čast Nemčije, na drugi pa zato, da Francoz hoče še dalje sam sukati evropsko politiko. Čigava bode zmaga, bode zaviselo od tega, kdo bode pomagal Francozu, kdo Prusu. Avstrija naša zopet stoji na razpotji, da si jej bo težko odločiti, kamo bi se vstopila.

Denarni zapisnik Matičin.

Novi udje:

a) ustanovniki:

Visokoč. P. Eginard Matevžič v Admontu 10 gold.
„ P. Maksimilijan Pivc v Admontu 10 „

b) letnik:

Gospod Jerše France, uradnik v Gornjem gradu 2 gold.

Stari udje so plačali:

Za 2. leto: gg. Kastelec Janez, Srnec Josip.
Za 3. leto: gg. Kastelec Janez, Kobler Alojzi, Hajšek Anton, Lipold Jože, Lipold Janez, Bezenšek Juri.
Za 4. leto: gg. Globočnik Janez, Lampe Jožef, Burger Jožef.
Doplačal: g. Sorč Edvard.

b) letniki:

Za 1866. l.: gg. Drašler Pavel, Hudec Aleksander, Tisen Ivan, Šular Janez, Mejač Anton, Jerin Jakob, Del Negro Mavrici, Elsbacher Andrej, Ozvald Janez, Ulčar Blaž, Hafner Jožef, P. Rešek Henrik, Kozjek Andrej, Knifec Feliks, Janža Ivan, Adamič France, Črne Avguštin, Tavčar Matej, Gestrin Leopold, Jerič Jožef, Strah Januar.
Za 1867. l.: gg. Ahčin Dragotin, Auer Pavel, Belar Leopold, Chiedades Vekoslav, Cvajer Dragotin, Dimec Avgust, Drašler France, Gerber Matija, Globočnik France, Göck Ferdinand, Havsner Henrik, Hohn Robert, Horak Ivan, Ivanetič Martin, Jenčič Alojzi, Kandrnal France, Kaprec Ivan, Klemenčič Anton, Klemens France, Klein Anton, dr. Klofutar Leonhard, knjižnica gimnazijalska, Köstl J. V., Kolman France, Križnar Miroslav, Krsnik Jožef, Kubelka Vaclav, dr. Leben Matija, Lercher Juri, Lincinger Oton, Mahr Ferdinand, Maršalek Avgust, Ničman Henrik, Oblak Jožef, Ozwald Ivan, Pakič Miha, dr. Pavkar Henrik, Petrič Janez, dr. Poklukar Jožef, Polec Jožef, Pour Edvard, Puhar Dragotin, Raktelj France, dr. Rebič Juli, Ribič Jožef, Rizoli Alojzi, Ragoršek France, Smolej Jakop, Smrekar Jožef, Spoljarič Jakop, Stare Josip, Štrzelba Jožef, Schrey Jožef pl. Redelwert, Schrei Tomaž, Štrukelj Gothard, Šupevec Antonija, Šventner Jožef, Tomec Jakop, Tomec Martin, Turk Jožef, Urh Peter, Valenta Vojteh, Več Ivan, Vrhovec Blaž, Zamejec Jožef, Zitterer Andrej, Zupan Jožef, Žagar Dragotin. — Voglar Jožef, Strmolè France, Nagy Albert, Drozeg Anton, Rath France, Kranjec Tomaž, Kragl Martin, Arko Jernej, Mohar Martin, Ravnihar Ludevik, Čitalnica v Novem mestu, dr. Bučar Žiga, dr. Rozina Jožef, Orešnik Jožef, Jerin Jakob, Kuhelj Matija, Del Negro Mavrici, Lijavnik Janez, Guzaj Jernej, Zorman Anton, dr. Levičnik Jernej, Kadivčeva Radevojka, Koželj Anton, Polak Gvidon, Bogolin Miha, Horvat Miha, Majer Vincenci, Jalen Šimen, Boncelj Jožef, Kramar France, Štupica Lovro, Florjančič Jožef.
Za 1868. l.: g. Jakič Anton.

V Ljubljani 30. aprila 1867.

Dr. Jer. Zupanec.

Kursi na Dunaji 30. aprila.

5% metaliki 57 fl. 40 kr. Ažijo srebra 130 fl. — kr.
Narodno posojilo 68 fl. 60 kr. Cekini 6 fl. 21 kr.